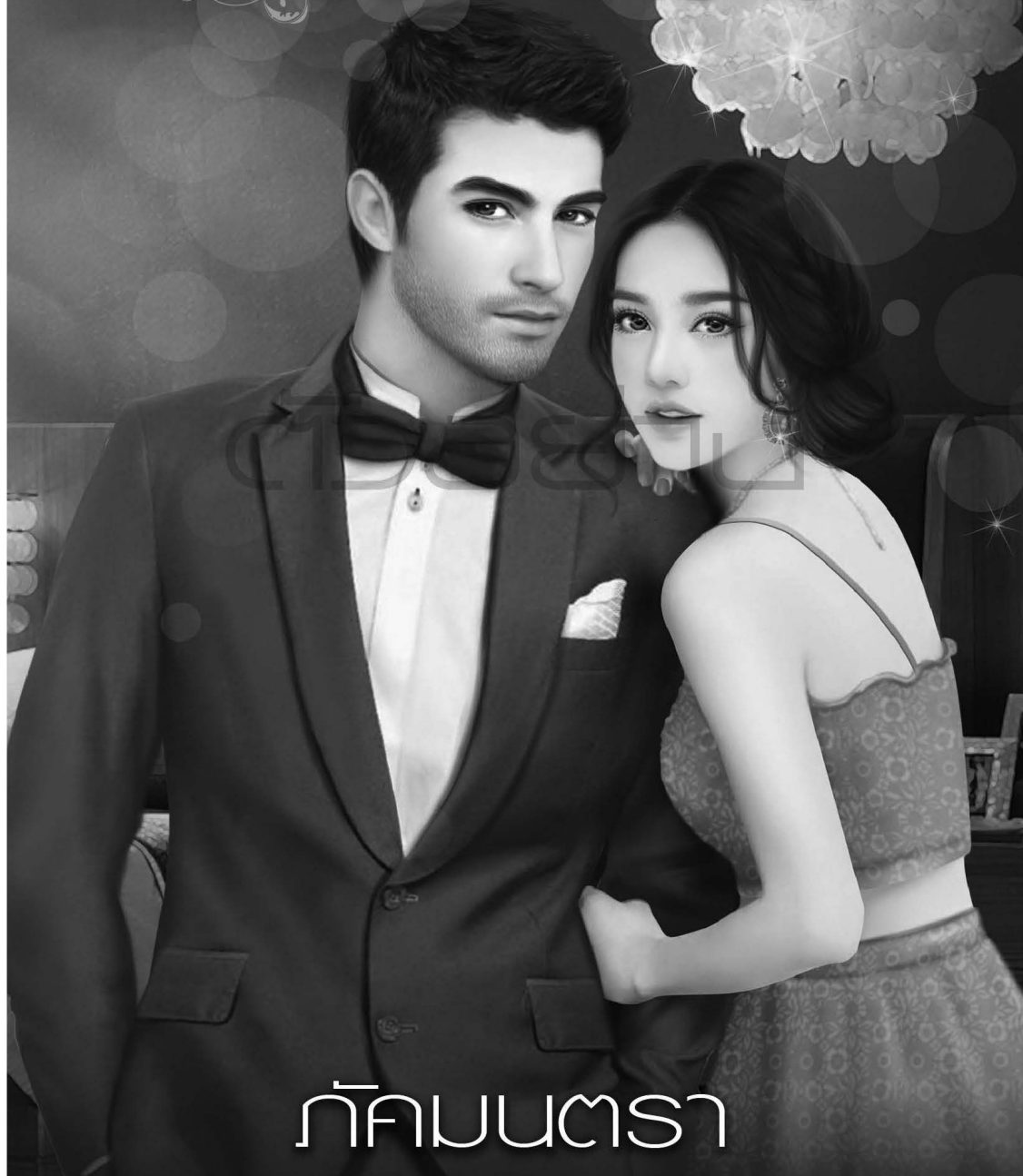

ภรรยา สัญญาจ้าง

ภักมมมมมม

ภรรยา ลึกลับจาง

ภักมบนตรา

กรรยาสำนวนจ้าว

แต่งโดย ภักดิ์มณฑรา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-366-8

ราคา 99 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอบจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สำโรจน์ นาคธัญ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นพดล คงคาหลวง กอบกุล uez
ออกแบบปก	Golf
ออกแบบรูปเล่ม	กอบกุล uez

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนพ. กรีนมายด์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครงานรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373 ตลอดเวลา

คำนำ

สวัสดีนักอ่านทุกท่านนะคะ ก่อนอื่นต้องขอขอบพระคุณทางสำนักพิมพ์ กรีนมายด์ที่เปิดโอกาสให้ภคมนตราได้ร่วมงานกับทางสำนักพิมพ์ นิยายเรื่อง “ภรรยาสัญญาจ้าง” นี้ นับว่าเป็นผลงานเรื่องแรกที่ได้ตีพิมพ์กับที่นี่ ภคมนตราขอฝากผลงานเล่มนี้เอาไว้ในใจของนักอ่านทุกท่านด้วยนะคะ

เรื่องราวของศัลยแพทย์หนุ่มที่เกิดตกหลุมรักสาวสวยที่ถูกทอดทิ้งและพยายามที่จะเอาชนะหัวใจเธอทุกวิถีทาง แต่เรื่องราวไม่ได้ง่ายดายเป็นอย่างที่คิดเมื่อรลิกานั้นมีคนรักอยู่แล้วเขาจึงต้องยอมถอย และเมื่อชายหนุ่มเดินทางจากลอนดอนเพื่อมาทวงถามความเป็นธรรมและความเป็นลูกจากผู้เป็นบิดา เขาก็พบว่าผู้หญิงที่เขาตกหลุมรักนั้นกลับเป็นคนรักของพี่ชายต่างมารดาอย่างกิดากร คนที่ทำให้เขากับแม่ต้องกลายเป็นชีวิตที่พ้อบังเกิดเกล้าไม่ต้องการ ศัลยแพทย์หนุ่มบอกกับตัวเองว่านับตั้งแต่วินาทีนี้เขาไม่มีวันจะยอมยกอะไรให้กิดากรอีกต่อไป และจะช่วงชิงทุกอย่างที่เขาควรได้กลับคืนมาให้หมด เริ่มที่สิ่งแรกนั่นคือคนรัก!!

แม้ว่าหญิงสาวจะประกาศชัดเจนว่าไม่มีทางจะเล่นตามเกมของเขา แต่ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปเสียหมดเมื่อกิดากรเกิดอุบัติเหตุจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ทำให้หญิงสาวต้องจำใจรับข้อเสนอของนายแพทย์หนุ่มอย่างไม่มีทางเลือกเพื่อรักษาชีวิตของคนรัก ส่วนน้องชายต่างมารดาอย่างเขาเองก็ต้องตามหาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุที่ไม่ใช่อุบัติเหตุนี้ให้ได้ ภายใต้เงื่อนไขในเวลาเพียง 365 วัน

ความรักสามเส้าระหว่างกิดากร ชลสิน และรลิกจะลงเอยอย่างไร หายที่สุดแล้วรลิกจะสามารถควบคุมหัวใจตัวเองไม่ให้เปลี่ยนไปจากกิดากรได้หรือไม่ ติดตามต่อใน “ภรรยาสัญญาจ้าง” ค่ะ

ด้วยรัก
ภคมนตรา

ภรรยาตีญญาจ้าง

บทที่ 1

“ไอรี ร้องให้ทำไม”

เด็กชายวัยสิบสองปีเอ่ยถาม ขณะย่อตัวลงนอกรั้วบ้านของเด็กหญิงที่กำลังนั่งกอดรั้วอยู่ด้านในของตัวบ้าน

“พี่นีน พ่อกับแม่ของวีทะเลาะกันอีกแล้ว” เด็กหญิงวัยห้าขวบในชุดเจ้าหญิงสีชมพูสวยหวานตอบคำถามทั้งที่สะอื้นไห้ ในขณะที่ภายในบ้านนั้นได้ยินเสียงดังลั่นด้วยคำตำหนามากมาย ที่กิดากรมกักได้ยินเสมอเมื่อเห็นเด็กหญิงรลิกานั่งกอดรั้วหน้าบ้านทั้งน้ำตานองหน้า

“ไม่ต้องร้องไห้เนวี ไปเล่นกับพี่ดีกว่า”

รอยยิ้มที่แสนจะอบอุ่นนั้นทำให้หัวใจดวงน้อยของเด็กหญิงวัยอนุบาลพยักหน้าตอบรับอย่างไม่ยากเย็น ก่อนจะยอมเปิดรั้วบ้านและพาตัวเองเดินตามเด็กชายกิดากร รุ่งรัตน์อาภา ไปดิดๆ ด้วยความเคยชิน เพราะทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น คนเดียวที่จะสามารถเรียกรอยยิ้มกลับมาสู่ใบหน้าพริมเพราราวกับตุ๊กตาของเธอได้มีเพียงเขาเท่านั้น

“วีไม่อยากให้พ่อกับแม่ทะเลาะกันเลยคะ อยากให้พ่อกับแม่รักกันเหมือนคุณลุงคุณป้า”

เด็กหญิงอ่อยถึงซาลีและกนกนาคที่ครองรักกันมาอย่างดี ไม่มีแม้แต่การทะเลาะเบาะแว้งให้ได้ยิน อีกทั้งกนกนาคที่เอ็นดูเด็กหญิงรลิกายังอนุญาตให้

ลูกชายอย่างกิดาการเล่นเป็นเพื่อน และคอยปลอบทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เดิมๆ ขึ้นที่บ้านของรสิกา

“ไม่เป็นไรนะวี แม่พี่บอกให้พี่ดูแล้วให้ตีๆ เพราะวีเป็นน้องสาวของพี่อีกคนหนึ่ง”

เมื่อก้าวเข้าไปสู่สนามหญ้าหน้าบ้านในอาณาเขตของบ้านเด็กชาย น้ำตาแห่งความเสียใจของเด็กหญิงรสิกา ก้องกังวาน ก็เหือดหายไปสิ้น เมื่อพี่วินของเธอคอยเป็นเพื่อนเล่นและยอมตามใจเจ้าหญิงตัวน้อยของเขานั่นมีความเศร้าหมองไปตามวัยได้ในที่สุด

“พี่วิน อยู่กับวีตลอดไปนะคะ อย่าทิ้งวีไปนะคะ” เด็กหญิงในชุดสีชมพูเอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือใจแว่ไรเดียงสา เพราะนอกจากเขาแล้วเธอก็ไม่มีเพื่อนที่ไหนอีก

“พี่วินจะเป็นน้องครักษ์ให้เจ้าหญิงไอวีตลอดไปเลยสิมัย” เด็กชายเอ่ยให้สัญญากับเด็กหญิงอย่างไม่ลังเล การเติบโตมาจากครอบครัวที่มีลูกคนเดียวที่แสนเหงา ทำให้กิดาการรักและเอ็นดูเด็กหญิงมากเหมือนพี่น้องในสายเลือดจนเกิดเป็นสายสัมพันธ์ที่ยากจะอธิบาย

“คะ วีจะไม่ยอมให้ใครมาเป็นน้องครักษ์ให้นอกจากพี่วินคนเดียว”

“จะ แต่ว่าตอนนี้เย็นมากแล้ว พี่จะพาวีไปส่งที่บ้านนะ”

“ไม่เอาค่ะ วีไม่อยากเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันอีก” เด็กหญิงส่ายหน้าปฏิเสธในทันทีเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่ตนเองต้องพบเจออยู่เสมอ แต่กระนั้นเธอก็ต้องจำนนให้กับบอครักษ์แสนดีอีกครั้งและยินยอมให้เขาแบกร่วงเล็กของเธอกลับไปส่งถึงในบ้านอย่างเช่นทุกครั้ง

“พรุ่งนี้ค่อยมาเล่นด้วยกันอีกนะวี” กิดาการในวัยสิบสองปีเอ่ยลาเจ้าหญิงแสนน่ารักของเขา ก่อนจะเดินจากไปโดยที่ไม่ล่วงรู้เลยว่ามันเป็นครั้งสุดท้าย

“ลูกต้องอยู่กับฉันเท่านั้น ฉันเป็นแม่”

“อย่าฝันไปเลย ฉันไม่มีวันให้ลูกไปตกกระกำลำบากกับผู้หญิงที่มีแต่

ตัวอย่างเธอหรอก ถ้าอยากได้ลูกก็ไปฟ้องศาลเอาสิ ถ้าคิดว่าจะชนะฉันได้”

“รีไปอยู่กับแม่เน่ลูก” มารดาบังเกิดเกล้ารีบวิ่งเข้าไปอุ้มบุตรสาวขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนทั้งน้ำตา แต่ยังไม่ทันจะได้ทรงตัวตึก บิดาที่มีร่างกายสูงใหญ่กว่าก็เข้ามาคว้าตัวเด็กหญิงเอาไว้แล้วผลักผู้เป็นแม่ล้มลงไปต่อหน้าต่อตาลูกสาวอย่างเธอ

“แม่ขา แม่ขา แม่อย่าทิ้งรีไปนะคะ” เด็กหญิงรสีการ้องไห้ไม่ยอมหยุด ดวงตากลมสวดยจดจำได้เพียงภาพของมารดาที่กอดขาอ้อนวอนคนเป็นสามี เพื่อขอให้เขายกสิ่งทีรักปานดวงใจให้กับเธอ แต่กลับถูกเขาเมินเฉยและเย็นชาอย่างไม่ไยดี

“ไอรี อยู่กับพ่อดีกว่านะลูกนะ” บิดาเอ่ยเกลี้ยกล่อมลูกสาววัยห้าขวบ พร้อมทั้งเช็ดน้ำตาที่นองไปหน้าเล็กๆ ให้อย่างรักใคร่

“ให้ลูกไปอยู่กับฉันเถอะ ฉันไม่อยากได้อะไรทั้งนั้นนอกจากไอรี ฉันเหลือลูกคนเดียวนะะ ยกลูกให้ฉันนะ แล้วฉันกับลูกจะไม่มาเหนื่อยหรือต้องการอะไรจากคุณอีกเลย” เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้ที่ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดของลูกสาวตัวน้อย คนเป็นแม่ยิ่งเจ็บปวดกว่า และยังไม่อาจอธิบายความรู้สึกที่เจ็บปวดได้มากกว่าเดิม เมื่อสามีกำลังจะพรากลูกไปจากเธอตลอดกาล

“ไม่!!! เก็บของออกจากบ้านไปซะ” สิ้นเสียงเฉียบขาดนั้น ผู้เป็นบิดาก็อุ้มลูกสาวเดินขึ้นไปชั้นบนบ้าน ขณะที่มารดาของเด็กหญิงตัวน้อยยังคงไม่ละความพยายาม แต่เธอก็ได้เรียนรู้ว่าการดิ้นตื้อไปนั้นนอกจากจะไม่ได้ผลแล้ว ยังทำให้สูญเสียทุกอย่างไปอย่างรวดเร็วอีกด้วย

ร่างของรสีการถูกบิดาอุ้มมาวางไว้บนเตียงใหญ่ในห้องนอนที่กว้างขวางของบ้านก่อนจะปิดประตูห้องจนสนิท ปล่อยให้เด็กหญิงรสีการิตร้องหาคนเป็นแม่อย่างน่าเวทนา ดวงตากลมโตคอยสอดส่องหามารดาที่กำลังยื้อแย่งกันกับบิดาที่ด้านนอก

“ปล่อยลูกนะ คุณจะทำอย่างนี้กับลูกไม่ได้นะ” ผู้เป็นแม่ตกใจแทบบ้า เมื่อลูกสาวถูกบิดาแท้ง จับขังเอาไว้ในห้อง ในหัวใจกังวลสสารพัด เพราะขนาดต่อ

หน้าเธอแท้ๆ เขายังทำได้ถึงเพียงนี้ หากวันใดที่เขาภรรยาคนใหม่ที่กำลังรอคอย จะแทนที่เธออยู่แล้ว ลูกสาวเธอก็จะกลายเป็นหมาหัวเน่า

เวลานั้นรสิกาจะเป็นอย่างไร

“อย่ามาแตะต้องลูกฉัน ออกจากบ้านฉันไปเดี๋ยวนี้เลยนะ”

เจ้าของบ้านที่กำลังหน้ามืดตามัวเพราะความคิดที่ไม่เชื่อต่อครอบครัวจน เดินมาถึงจุดพินาศจุดร่างบางของภรรยาไปตามแรง ก่อนจะผลักใสออกไปให้พ้น นอกรั้วบ้านและจัดการลงกลอนไม่ให้เข้ามาได้อีกอย่างใจร้าย จากนั้นก็เดินจากไป ปล่อยให้แม่มึงเกิดเกล้าของรสิการ้องห่มร้องไห้อุ้มจะขาดใจอยู่หน้าบ้านด้วยหัวใจ ที่เป็นห่วงลูกสาวอยู่ตลอดทั้งคืน

“แม่ขา สวรรค์ค่ะ”

เด็กหญิงในชุดนักเรียนน้อยเรียกผู้ให้กำเนิดที่เพิ่งหลับอยู่หน้ารั้วบ้านด้วย น้ำเสียงสดใส พร้อมกับพนมมือและย่อตัวลงตามที่ได้รับการสอนมาจากที่โรงเรียน

“เราจะไปโรงเรียนแล้วหรือคะ” ใบหน้าของผู้เป็นมารดาพยายามกลั้น น้ำตาเอาไว้อย่างสุดความสามารถ เธอดีใจเหลือเกินที่เด็กหญิงลืมเรื่องราวเมื่อวาน ไปเสียสิ้น เธอไม่ต้องการให้ผ้าขาวผืนนี้ต้องมีสีแปลกปลอมของผู้ใหญ่ต้องมา แปรเปลี่ยนความไร้เดียงสานี้

“คะ แม่จะไปส่งวีมีัยคะ” เด็กหญิงเอ่ยถาม

“แน่นอนสิลูก แมร์ักวี้นะ” มือบางของมารดาลูบไล้แก้มยุ้ยของลูกสาว อย่างเอ็นดู แต่สีหน้าที่ยิ้มแย้มก็ต้องแปรเปลี่ยนเป็นตบใจสุดขีด เมื่อสามีใจร้าย อย่างเขากำลังเดินตรงเข้ามาหาเธอกับลูกด้วยใบหน้าโกรธจัด

“พ่อขา แม่บอกว่าจะไปส่งวีที่โรงเรียนด้วยคะ”

รอยยิ้มที่แสนบริสุทธิ์ของเด็กน้อย ทำให้ผู้เป็นพ่อคลายความขุ่นเคืองลง ทันที

“ตั้งแต่วันนี้ไปแม่ขาไปส่งวีที่โรงเรียนไม่ได้แล้วนะลูก” คนเป็นบิดาเอ่ย บอกกับลูกสาวต่อหน้าภรรยาของตน แม่เด็กน้อยจะไม่เข้าใจและพยายามจะถาม หลายครั้ง แต่ตรงกันข้ามกับผู้ใหญ่อย่างแม่ของเธอที่รู้ความหมายที่เจ็บปวดนั้นดี

“แต่แม่จะรอไว้ที่บ้านໄໝ້ຍະ”

“ຈະ ແມ່ຈະรอไว้กลับบ้านนะลูก”

เมื่อได้ยินคำนั้นจากมารดา เด็กหญิงรสิกาจึงยอมให้บิดาไปส่งที่โรงเรียน
อย่างไม่อึดออด โดยที่ไม่รู้เลยว่าเธอจะไม่มีวันได้พบมารดาอีกตลอดกาล

“คุณคะ อย่าไล่ฉันเลยนะคะ เห็นแกໄໝ້ຍະແກ້ຍັງเด็กมากนะคะ”

มารดาของรสิกาอ่อนวอนทั้งน้ำตา เมื่อสามีจับเสื้อผ้าขาวของของเธอยัด
ใส่กระเป๋าดินทาง และโยนออกมานอกรั้วบ้าน

“ไม่ต้องห่วงเรื่องໄໝ້ຍະหรือหะ ลูกผม ผมจะส่งให้ແກ້เรียนที่ที่ดีที่สุด”

“ขอຮ້ອນະคะ อย่าส่งແກ້ไปเรียนโรงเรียนประจำเลย สงสารແກ້นะคะ”

หัวอกคนเป็นแม่อย่างเธอรู้ดีว่า สามีที่กำลังคิดจะเอาบ้านน้อยมาเป็น
บ้านใหญ่แทนเธอ นั้นจะทำอย่างไรกับลูกสาว

“อย่ามายุ่งน้า ออกไปให้พ้นแล้วอย่ากลับมาให้ผมกับໄໝ້ຍະเห็นหน้าอีก
ไม่อย่างนั้นคุณจะได้ไม่เห็นหน้าลูกอีกต่อไป แต่ถ้าคุณทำตามที่ผมบอก สัญญา
เลยนะว่าผมจะยอมให้คุณได้พบลูกบ้าง”

“ฉันไม่เลือกໄໝ້ຍະ”

“มันเรื่องของคุณ ถ้าไม่ยอมเจอลูกก็ตามใจ ผมจะส่งແກ້ไปเรียนเมือง
นอกซะ” คนที่ถือไฟเหนือกว่าตอนให้คนที่กำลังจะกลายเป็นอดีตภรรยาต้องจน
มุม ซึ่งก็ได้ผล เพราะความหวังว่าสามีจะยอมทำตามสัญญาเธอจึงเลือกเดินจาก
ครอบครัวและลูกสาวไปด้วยหัวใจที่เจ็บช้ำ เพียงได้เจอหน้าลูกบ้างมันคงดีกว่าไม่มี
โอกาสได้พบอีกเลย

“คะ ฉันจะยอมทำตามที่คุณบอก แต่คุณต้องสัญญาว่าจะไม่กีดกันฉัน
กับลูก”

“ผมไม่มีความจำเป็นต้องทำแบบนั้น คุณก็รู้” คำพูดสุดท้ายของเธอก่อน
ที่จะเดินจากไป ไม่ได้รู้เลยว่ามันจะทำให้ลูกสาวสุดที่รักเกลียดเธอ นับตั้งแต่วันนั้น

“คุณจะไม่รับผิดชอบไม่ได้ละ น้องดินเป็นลูกของคุณ ฉันรู้ว่าฉันมาทีหลัง แต่เขาก็เป็นลูกคุณ เข้าใจมั๊ย”

เสียงของวารีเอื่อยอย่างเกรี้ยวกราดต่อหน้าชาลีผู้ที่เธอเรียกว่าพ่อของลูก เพราะความผิดพลาดบวกกับความเหงาทำให้ทั้งสองคนมีความสัมพันธ์เลยเกิดขึ้น ให้กำเนิด ‘ชลสิน’ หรือ ‘ดิน’ เด็กชายวัยเจ็ดขวบที่ร้องไห้จากเสียงที่ทะเลาะกัน ดังนั้นห้องพัก ด้วยเรื่องความรับผิดชอบที่ควรได้จากชาลี

วารีรู้ดีว่าอย่างไรเสียเธอก็ไม่มีทางจะมีสิทธิ์แสดงตัว เพราะชาลีมีกนกนาถและเด็กชายกิดากร เป็น ‘ครอบครัว’ อยู่ก่อนแล้ว เธอไม่ต้องการเรียกร้องอะไรนอกจากการยอมรับว่าเด็กชายชลสินคือเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาคือคนอื่น แต่ทว่าเรื่องกลับไม่ง่ายอย่างนั้น เพราะชาลีไม่ต้องการให้ภรรยา และไม่ต้องการให้ครอบครัวที่แสนอบอุ่นของเขามีปัญหา

“แล้วคุณจะให้ผมทำยังไง ผมทั้งครอบครัวไม่ได้ ผมมีนกกับตาวินอยู่แล้ว ผมจะรับเจ้าดินเป็นลูกได้ยังไง”

ชาลีตอบอย่างลำบากใจ ไขว่ว่าเขาจะไม่อยากรับผิดชอบ แต่เขาจะสร้างแผลในใจให้กิดากรไม่ได้ เพราะเด็กชายเกิดมาจากการรัก ไม่ใช่ความลุ่มหลงเพียงข้ามคืนอย่างชลสิน

“รี ผมรู้ว่าคุณคิดว่าผมมันแล้ว...ผมยอมรับ แต่วินเกิดจาก ‘ความรัก’ ส่วนดินคือ ‘ความผิดพลาด’ ความสำคัญมันไม่เท่ากัน”

ชาลีตอบตามความรู้สึก เพราะเขารู้ว่าเขาเลวเพียงใดที่ทรยศความไว้วางใจของภรรยาอย่างกนกนาถ จนปัญหาตามมาเช่นนี้ แต่ไหนๆ ก็เดินเข้ามาหาความเลวแล้ว เขาจะขอใช้ความเลวนี้รักษากนกนาถกับกิดากรเอาไว้ โดยยอมทิ้งวารีและชลสินออกไปจากชีวิต

วารีตบหน้าสามีขนาดใหญ่ ดวงตาแดงก่ำแสดงชัดถึงความเจ็บแค้นที่เธอมีต่อชาลี ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่รับชลสินเป็นลูก แต่เพราะเขามองว่าลูกของเธอ ‘ไม่สำคัญ’ ต่างหาก แถมยังพูดออกมาได้เต็มปากว่าชลสินคือความผิดพลาด นั่นคือสิ่งที่เธอภัยไม่ได้ เพราะทุกคำพูดของคนเป็นพ่ออย่างชาลีมันดั่งก้อนเข้าไปในโสตประสาทของชลสินแล้ว

“คุณ...กลับไปเดี๋ยวนี้เลย ขอบคุณนะค่ะที่คุณทำให้ฉันตาสว่างว่าน้องดินไม่จำเป็นต้องมีพ่อในใบเกิด จะได้ไม่ต้องมีพ่อชั่วๆ บางคนมีทวงบุญคุณเอา กับลูก เขิญคุณกลับไปหาครอบครัวที่อบอุ่นของคุณเถอะ ฉันกับลูกเราอยู่กันได้”

วารีเดินเข้าไปสวมกอดลูกชายที่เธอรักปานดวงใจเอาไว้อย่างสงสาร มัน เป็นความผิดของเธอเองที่ทำให้ลูกต้องมาเผชิญความเลวร้ายอย่างนี้ตั้งแต่อายุยัง น้อย หากไม่ใช่เพราะเธอไม่ได้ที่เห็นลูกต้องร้องไห้กลับบ้านจากการถูกล้อเลียน เรื่องพ่อ เธอคงไม่ต้องทำให้ลูกได้ยินประโยคที่แสนเจ็บปวดอย่างนี้

วารีและชลสินมองดูการจากไปของชาล้อย่างเจ็บปวด ในวัยเจ็ดขวบนั้น เด็กชายไม่เข้าใจเท่าไหร่นักว่าเหตุใดพ่อถึงไม่เคยสวมกอดหรือพาไปเที่ยวเล่น เหมือนอย่างพ่อคนอื่น เขารู้เพียงแต่ว่าพ่อไม่มีเวลามากพอ แต่จะมาหาในวันสำคัญ ต่างๆ ทำให้เด็กชายคิดเข้าข้างตัวเองไปว่า พ่อจะกลับมาหาอีกครั้ง

“แม่ครับ เราจะไปไหนกันหรือครับ แล้วพ่อจะมาหาเราอีกมั๊ยครับแม่”
ชลสินเอ่ยถามมารดาขณะนั่งทำการบ้าน เมื่อเห็นว่าเสื้อผ้ามากมายถูก ผู้เป็นบุพการีพับเก็บลงในกระเป๋าใบใหญ่

“ไปเที่ยวครับ น้องดินรีบทำการบ้านให้เสร็จนะครับ เดี่ยวจะได้ทานข้าว กัน”

มือบางลูบศีรษะลูกชายอย่างเอ็นดูและภูมิใจ เพราะชลสินเป็นเด็กดีและ การเรียนก็ถือว่าเก่งมาก จึงทำให้วารีตั้งใจทำงานเก็บเงินเพื่อไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ที่ อังกฤษ ด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อนรักของเธอ

เมื่อถึงวันเดินทาง เด็กชายชลสินในวัยเจ็ดขวบคอยพะง้อมองหาบิดา ด้วยความหวังว่าอีกฝ่ายจะไปเที่ยวด้วยกันเหมือนครอบครัวอื่นๆ แต่ก็ยังไม่เห็น แม้แต่เงาจนวารีส่งสารลูกจับใจ

“พ่อจะไม่มาเที่ยวด้วยกันกับเราหรือครับแม่”

“ดินครับ วันนี้พ่อต้องไปทำงานนะครับ เราไปปรบกวพ่อก็ไม่ได้นะลูก”

“แต่ว่าผมอยากไปบอกพ่อก่อนนี้ครับว่าเราจะไปเที่ยวกัน เราสองคนไป

เที่ยวตั้งนานกลัวพ่อจะคิดถึง” เด็กชายพูดขึ้นโดยไม่รู้เลยว่า ซาลีผู้เป็นพ่อไม่มีวันที่จะคิดเช่นนั้น

วาริมองหน้าลูกชายที่ได้พิมพ์หน้าของแม่และพ่ออย่างละครึ่งผสมผสานกันอย่างลงตัว จนเรียกได้ว่าหล่อเหลาเอาการอย่างไม่รู้จะแก้ต่างอย่างไร เพราะเธอเองเป็นคนบอกกับปากว่าการไปเที่ยวครั้งนี้จะนานแสนนาน

“เอาอย่างนี้ดีมั๊ยครับ แม่ว่าเราโทรหาคุณพ่อกันดีกว่า” พุดจบรอยยิ้มของเด็กน้อยก็ระบายลงบนใบหน้า เขาดีใจเหลือเกินที่ได้ยินเสียงของบิดาหลังจากที่ไม่ได้ยินมานานนับเดือน

แต่ทว่าวันนี้คงไม่ใช่วันที่สองแม่ลูกโชคดี เพราะปลายสายไม่ใช่เสียงของซาลี แต่กลับเป็นกนกนาค ความลับที่ควรจะเป็นความลับจึงถูกเปิดเผยออกมา

“พ่อครับ ดินคิดถึงพ่อ” เด็กชายซลสินเอ่ยอย่างลึบโลดทันทีที่ปลายสายกดรับ

“สวัสดีครับ ป๊าว่าหนูคงโทรผิดแล้วละลูก เบอร์โทรนี้ไม่ใช่เบอร์พ่อของหนูหรอกนะ” กนกนาคเอ่ยด้วยน้ำเสียงอารีเพราะคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะต่อสายผิด

“ไม่ผิดหรอกครับคุณป๊า เบอร์นี้เป็นเบอร์ของพ่อผมจริงๆ พ่อของผมชื่อซาลี รุ่งรัตน์อาภาครับ”

เหมือนโลกของผู้หญิงทั้งสองคนพังทลายไม่มีชิ้นดี กนกนาคยืนนิ่งไม่สามารถเอื้อนเอ่ยหรือเคลื่อนไหวได้เมื่อเด็กชายซลสินระบุชื่อนามสกุลของบิดาได้อย่างชัดเจนและฉะฉาน แต่ที่น่าเสียใจคือผู้ชายคนนั้นคือสามีและพ่อของลูกเธอเช่นกัน

ส่วนวาริเมื่อได้ยินการสนทนานั้นเข้าน้ำตาก็มองออกมาอย่างไม่สามารถหักห้าม มือบางย้อย่างโทรศัพท์จากมือลูกชายทันที เพราะตอนนี้เธอกำลังทำห้ครอบครัวและผู้หญิงที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนคนหนึ่งต้องเสียใจจากความจริงที่เจ็บปวดทั้งที่เธอตัดสินใจแล้วว่าเรื่องนี้จะต้องไม่มีใครรู้

แต่ความลับมันก็ไม่มีในโลก แล้วคนที่เปิดเผยความลับนั้นก็ไม่ใช่คนอื่นไกล แต่กลับเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอที่เข้าไปเพราะความไม่รู้

“ขอโทษนะคะ เราต่อสายผิดค่ะ ต้องขอโทษจริงๆ”

ไม่ทันที่กนกนาถจะได้พูดอะไร ปลายสายก็ขาดการติดต่อไปแล้ว และไม่สามารถติดต่อได้อีกเลย

“แม่ครับทำไมป้าเขาถึงบอกว่าแม่โทรผิดล่ะครับ”

“ช่างเถอะลูก เราโทรหาพ่อไม่ได้แล้ว เอาไว้เราไปเที่ยวกลับมาเมื่อไหร่ เราค่อยมาหาพ่อแล้วกันนะลูก” วาริปลอบใจลูกชายที่ทำหน้าตาผิดหวังให้หายเศร้า

“ครับ” ด้วยความเป็นเด็ก ความเศร้าจึงจากหายไปรวดเร็วปานสายลม กลายเป็นรอยยิ้มกว้างเข้ามาแทนที่เพียงได้ยินคำปลอบจากมารดาเท่านั้น

ส่วนทางด้านครอบครัวของชาลีและกนกนาถนั้น ตอนนี้นำกำลังเผชิญกับความตึงเครียดอย่างหนัก ผู้เป็นภรรยาเอาแต่เบือนหน้าหนีไปทางอื่นเสีย แม้ว่าคนเป็นสามีอย่างชาลีจะคอยเอาใจไม่ห่างก็ตาม

“นก...ผมรู้ตัวดีว่าเป็นคนทำให้ครอบครัวของเราเจอเรื่องไม่ดี มันเป็นเรื่องผิดของผมคนเดียวทั้งหมดเลย” ชาลีอ้อนวอนภรรยาที่เขารักเพื่อให้ครอบครัวกลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง

“คะ ในเมื่อคุณรู้แล้วว่าทำผิด ถ้าอย่างนั้นคุณช่วยอธิบายมาได้หรือเปล่าคะว่ามันเกิดอะไรขึ้น” กนกนาถเอ่ยถามทั้งน้ำตา เธอเสียใจนักที่สามีทรยศความรักที่เธอมีให้ โดยการเอาความรักเหล่านั้นแบ่งไปให้หญิงอื่น

“ผมกับวาริ มันเป็นเรื่องของความผิดพลาด ผมเองที่มันคงไม่พอ ช่วงที่ดาวินยังเล็กลูกเราซนมาก และนกเองก็ต้องคอยดูแลลูกจนทำให้ผมรู้สึกน้อยใจว่าผมไม่สำคัญสำหรับคุณ ส่วนวาริเองก็เพิ่งจะถูกคนที่ตัวเองรักและกำลังจะแต่งงานด้วยหักหลังมันแค่อารมณ์ชั่ววูบเท่านั้นจริงๆ นก ผมไม่คิดจริงๆ ว่าแค่คืนนั้นมันจะทำให้วาริต้องขึ้นมาได้”

สิ้นคำอธิบาย ชาลีก็รู้สึกซาบซึ้งใจไปทั้งแถบ เมื่อฝ่ามือเรียวบางของภรรยาฟาดเข่าอย่างจังด้วยความโกรธเกรี้ยว ดวงตาคู่สวยที่เอ่อล้นไปด้วยน้ำตา

จ้องมองสามีและพ่อของลูกอย่างเจ็บปวดและขุ่นเคือง

“เด็กคนนั้นอายุเท่าไรคะ” กนกนาถถามเสียงสั่น

“เจ็ดขวบ แม่แกตั้งชื่อให้ว่าดิน ส่วนเรื่องนามสกุลก็ใช้นามสกุลของวารีเขา” คำตอบที่เจอไปด้วยความรู้สึกผิดของสามีไม่ได้ช่วยให้ทุกอย่างเบาบางลงได้ เพราะแผลใจที่ได้รับในวันนี้มันกรีดลึกลงไปจนถึงก้นบึ้งของหัวใจ

“ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันคิดว่าเรารักกันและรู้จักกันมากพอ ฉันเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่าคนที่ฉันเลือกมาเป็นพ่อของลูกสุดท้ายก็ไม่ได้ต่างอะไรไปจากผู้ชายมั่งง่าย ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจอะไรเลย”

“ผมขอโทษ ผมยอมรับผิดชอบทุกอย่างเลยน่ะ แต่ผมขอให้เรากลับมาเป็นเหมือนเดิมเถอะนะ วารีกับดินเขากำลังเดินออกไปจากชีวิตผม แล้วผมก็จะลืมว่าเคยมีเรื่องนี้เกิดขึ้นด้วย เรามาเริ่มกันใหม่เถอะน่ะ” คนเป็นสามีอ้อนวอน แต่เหตุการณ์เมื่อครู่ก็เกิดซ้ำรอยอีกครั้งและรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม

“ฉันไม่น่าแต่งงานกับคุณเลยจริงๆ ไม่รู้ทำไมตอนนั้นฉันถึงเลือกคุณนะ ทั้งที่คุณไม่มีความเป็นลูกผู้ชายเอาซะเลย คุณพูดออกมาเต็มปากว่าจะลืมเรื่องที่คุณก่อเอาไว้ทั้งที่เด็กคนนั้นมีตัวตนอยู่บนโลก แต่คุณกลับมองว่าแกไม่มีค่าสำหรับคุณเลยซักนิด ฉันโกรธที่คุณนอกใจ แต่ฉันไม่ได้ใจร้ายถึงขนาดที่จะกีดกันสายสัมพันธ์พ่อลูกได้หรอกนะ เด็กไม่ได้ผิดอะไรเลย ถ้าจะต้องโทษก็ต้องโทษคนที่รู้ผิดชอบชั่วดีแล้วแต่ก็ยังทำต่างหาก”

“คุณจะให้ผมทำยังไง ในเมื่อตอนนี้ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสองคนนั้นเป็นตายร้ายดียังไง” ขาลีเอ่ยพลางถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เพราะตั้งแต่นั้นที่ทั้งวารีกับชลสินมา เขาก็ไม่เคยได้กลับไปดูดำดูดีลูกนอกสมรสอีกเลย

“เด็กคนนั้น วันนี้เขาโทรมาหาคุณ เขาบอกกับฉันว่าเขาคิดถึงคุณ”

กนกนาถเอ่ยอย่างสุดฝืนเมื่อหวนคิดไปถึงน้ำเสียงของเด็กชายที่เอ่ยคำทักทายผ่านทางโทรศัพท์เมื่อกลางวัน ว่ามันช่างเศร้าจับใจเพียงใด แม้เธอจะไม่ใช่วารี แต่เธอเองก็มีลูกและเข้าใจว่าคนเป็นแม่นั้นจะเจ็บปวดเพียงใดเมื่อเห็นลูกต้องเจ็บปวด

“ผมกับวารีเราตกลงกันแล้วว่าเด็กคนนั้นไม่ใช่ลูกผม เขาจะมีแค่แม่คน

เดียวเท่านั้น ไม่มีชื่อผมในใบสูติบัตร ไม่มีเรียกร้องอะไรจากผม ไม่มายุ่งวุ่นวาย หรือมาระรานคุณกับตาวิน เรามาเริ่มกันใหม่นะเนก ผมรู้ว่ามันยาก แต่ผมอยากให้คุณอยู่ข้างผมเพื่อผ่านเรื่องนี้ไปด้วยกัน”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นกับลูกของคุณล่ะคะ จะเอาไปไว้ที่ไหน” กนกนาถเอ่ยถามอย่างใคร่รู้ เพราะเมื่อได้ฟังเรื่องราวจากปากของสามีและพฤติกรรมของวาริแล้ว เธอก็เชื่อว่าทุกอย่างนั้นเกิดจากอารมณ์เพียงชั่ววูบของคนทั้งคู่เท่านั้น และในเมื่อเรื่องราวมันเกิดขึ้นแล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เธอจะยึดติดให้ใจเป็นทุกข์

“ผมไม่รู้หรอก เพราะว่าวันนั้นวาริกับผมทะเลาะกันเพราะเธอสงสารลูกที่ต้องถูกเพื่อนล้อ เธออยากให้ผมยอมรับในตัวของเจ้าดิน แต่ผมกลัวว่าถ้าคุณรู้เรื่องนี้เข้าครอบครัวของเราจะพัง ผมเลยพาลปากพูดออกไปให้เจ้าดินได้ยินว่าผมไม่ตั้งใจให้เขาเกิด ทำให่วาริโกรธมากจนชอบบอกอย่างชัดเจนว่ายินดีมากกว่าหากว่าลูกจะไม่มีพ่อ”

แม้ว่าขาสีจะทำเหมือนไม่รู้สึกระไร แต่ทว่าในดวงตาคู่นั้นกลับรู้สึกเศร้าและเสียใจเช่นกัน ที่ทำให้เลือดเนื้อไขของตัวเองกลายเป็นคนอื่นอย่างนี้

กนกนาถเข้าใจทุกอย่างดีว่าคนเป็นสามีต้องเผชิญกับความรูสึกอย่างไร แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอเห็นใจเขาเลยแม้แต่น้อย แต่เธอกลับเห็นใจและชื่นชมวาริมากกว่าที่ยืนหยัดในศักดิ์ศรีของตัวเอง ไม่เรียกร้องอะไรจากพ่อของลูกและเลี้ยงลูกเพียงลำพัง

หากมีโอกาสสักครั้งที่จะได้พบกับวาริ เธออยากจะขอบคุณเหลือเกินที่ยอมเสียสละพ่อของลูกตัวเองเพื่อคืนครอบครัวที่สมบูรณ์ให้กับกิดาทร